

gav af min Holdning i 1882 er saa vrangt, som tænkes kan; det er bundurigtigt i alle Dele — stærkere tør jeg vel ikke karakterisere det, naar jeg vil blive inden for det parlamentariske Sprogs Ramme. I det Udvalg, som behandlede Aarhus-Valget i 1882, vare vi et Flertal paa 5 Medlemmer, som indstillede Valget til Forkastelse, medens 2 Medlemmer vilde have det godkendt. Blandt disse 5 Medlemmer fandtes senere afdøde Overretsprokurator Alberti og nuværende Statsrevisor Hørup. Jeg blev valgt til Ordfører for Flertallet. I den Betænkning, vi afgave til Tinget, gjorde vi udtrykkelig opmærksom paa, at vi ikke lagde Vægt paa de Klagepunkter, der refererede sig til Valglisten. Det var anført i Klagen, at der paa Valglisten fandtes opført to Personer uden Indfødsret, en, der var under Konkurs, og to, der vare straffede for vanærende Handlinger. Flertallet gjorde hertil blot den Bemærkning, at disse Personer nu en Gang stode paa Valglisten, og naar vi foreslog Valget forkastet, var det af ganske andre Grunde. Under Sagens Behandling i Folketinget den 17de Januar 1882 gennemgik jeg som Ordfører de Klagepunkter, hvorpaa vi støttede vor Indstilling om Forkastelse. Jeg omtalte endvidere i Henhold til Klagen Valglisten i Aarhus og bemærkede om disse, at de „vare førte paa en Maade, der slet ikke fyldestgjorde Valglovens Fordringer“; jeg nævnte, at der ved tidligere Forhandlinger i Tinget var fremkommet Antydning af, at man ikke burde tage Hensyn til Stemmer, der vare afgivne efter saadanne Lister, og jeg tilføjede: „Skulde denne Anskuelse gennemføres, vilde den sejrende Kandidat i Aarhus ganske vist miste en meget betydelig Del af sit Flertal.“ Det var altsaa en betinget eller hypotetisk Udtalelse, som ikke var Udtryk for min egen eller Flertallets Opfattelse af Sagens Realitet. Endnu tydeligere fremgik dette af, hvad jeg i det følgende paa Flertallets Vegne ytrede; jeg udtalte blandt andet: „At der er modtaget Stemmer fra Personer, der savnede de grundlovmæssige Betingelser, har Flertallet ikke lagt nogen Vægt paa. Der er jo om dette Punkt delte Meninger, idet nogle mene, at man ubetinget skal forkaste Stemmer fra Personer, der ikke have de grundlovmæssige Betingelser, selv om de ere opførte paa Valglisten, medens andre mene, at det afgørende maa være, om de staa paa Valglisten. Saa vidt jeg ved, er der her i Tinget et aldeles afgørende Flertal for, at vi maa holde os til Valglisten, saa dette Punkt lægges der

ikke nogen Vægt paa fra Flertallets Side.“ Saaledes lode mine Ord, og jeg maa da have Lov til at mene, at det heraf tydelig og klart fremgaar, at jeg den Gang stod ganske paa samme Standpunkt med Hensyn til Opfattelsen af Valglisternes Betydning, som jeg har tilladt mig at gøre gældende under Forhandlingen om Valget i Kellersup. Jeg burde nu kunne vente, at det ærede Medlem for Ringkøbing (J. C. Christensen) vilde rejse sig og gøre mig en Undskyldning for det Referat, han i Gaar gav af min tidligere Stilling, et Referat, der jo grænser saa nær, som det er muligt, op til det modsatte af Redelighed og Ærlighed; men . . .

Den midlertidige Formand (Sofus Høgsbro): Det ærede Medlem maa ikke bruge saa stærke Udtryk.

N. J. Larsen: Jeg erkender at have været ved den parlamentariske Grænse, og jeg skal selvfølgelig ikke gentage det sagte, naar den højtærede Formand mener, at jeg bør undlade det; men at det Referat, som det ærede Medlem for Ringkøbing har givet af min Stilling i 1882, er fuldstændig vrangt og komplet urigtigt, det trøster jeg mig til at have godtgjort ved, hvad jeg her har anført af Rigsdagstidenden. Havde det ærede Medlem ikke besiddet en saa stor Autoritet over for mange af de nyvalgte Medlemmer, kunde jeg have taget det hele med mere Ro og vilde ikke have fundet mig foranlediget til saa eftertrykkelig at ramme en Pæl gennem hans urigtige Fremstilling ved at dokumentere dens Ufetterrettelighed.

Den ærede Ordfører for 3dje Afdeling (Oscar Hansen) spurgte mig, om jeg virkelig mente, at der kunde udøves en Valgret i Strid med Grundloven. Men saaledes kan Spørgsmaalet ikke stilles, thi saaledes foreligger Situationen ikke. Naar Grundloven forudsætter Valglisten og henviser den nærmere Ordning af Valgmaaden til Valgloven, saa kan en Valgret, der gøres gældende i Kraft af den af Rigsdagen vedtagne og af Kongen stadfæstede Valglov, der ikke kan betegnes som grundlovsstridig, selvfølgelig ikke siges at være udøvet i Strid med Grundloven. Dernæst spurgte den ærede Ordfører mig, hvad jeg mente om Valget i Halvrimmen i Aaret 1869. Det vilde næppe være heldigt, om vi her i Salen kom ind paa at spørge hinanden ud om alle mulige historiske Begivenheder fra Fortiden, men jeg skal gerne i Anledning af det rejste Spørgsmaal oplyse, at